

at der ikke mere bliver Tale derom eller meer nogen Hentydning dertil.

Lehmann: Da jeg for et Par Timer siden bad om Ordet, var det, da den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgfreds (Lund) behagede at optage den, efter min Overbevistning meget lidet vel betænkte, her henkastede Sigelse for Angreb paa det kongelige Prærogativ — en Sigelse, som jeg troer paa det Alvorligste maa tilbagevises, saa ofte den her fremsæres. Dette er nu allerede skeet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad), og i Grunden har den ærede Rigsdagsmand (Lund) selv gjort det overflødig; thi, medens han med al mulig Styrke søgte at vindicere for Hans Majestæt en Ret til at bruge danske Tropper i et tydsk Forbundscontingent, hvorved han naturligviis i sin Beviisførelse gjorde sig skyldig i den igaar gjentagne Gange paaviste Misforstaaelse: Forverlingen af de to Begreber, at Kongen af Danmark, som den danske Hærs Krigsherre, kan bruge sin danske Hær, hvor og paa hvilken Maade han vil, og det Spørgsmaal, om han er berettiget til at stille den under et fremmed Herredomme, for efter fremmed Anordning at bruges i et, Danmark uvedkommende, ja, maastee Danmarks Interesser og Danmarks Billie modstridende Niemed. Men efter saaledes at have paastaet, at dette skulde være Regjeringens Ret, kommer han lidt efter til den Erkjendelse, at det, at bruge denne Ret, vilde være en „strafbar Handling“, en „Forbrydelse“ og hvad andre slige maastee vel stærke Udtryk han brugte. Altsaa det at raade Hans Majestæt til at bruge en formeentlig Ret, skulde være en Forbrydelse; større Anerkjendelse af, at det ingen Ret er, forlanger jeg ikke. Jeg vilde derfor meget villigt have frafaldet Ordet, dersom ikke den ærede Indenrigsminister, om end med lidt mildere Ord, var kommen tilbage paa den samme Tankegang. Han udtalte nemlig — og jeg forstod ham fuldkommen saaledes, som han sidst har forklaret sine Ord —, at den foreslaaede Bestemmelse gif ud fra den Forudsætning, at Regjeringen vilde gjøre sig skyldig i et Misbrug — et Misbrug, som han betragtede som saa grovt, at den blotte Tanke om, at den muli-

gen kunde begaae samme, maatte betragtes som en Fornærmelse (Monrad: Hør!). Den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgfreds (Lund) og den ærede Indenrigsminister ere altsaa aldeles enige med mig i, at en saadan Ret ikke er tilstede Indenrigsministeren: Maa jeg bede om Ordet!). Forskjellen er kun, at den One kalder det en Forbrydelse, den Anden et grovt Misbrug (Hør!), saa at det endog skulde være en Fornærmelse, blot at forudsætte Muligheden af at bruge det (Monrad: Hør!). Den ærede Indenrigsminister opkastede i saa Henseende det Spørgsmaal, om der efter det Standpunkt, hvorpaa Sagen foreslaa Udvalget, var tilstrækkelig Grund til at forudsætte Muligheden af et saa grovt Misbrug, at man derimod skulde foreslaae en Bestemmelse, der indeholdt en fornærmelig Mistanke mod Ministeriet. Det er ikke mig, der har opkasted dette Spørgsmaal, og det er nu blevet oplyst, paa hvilke Kjendsgjerninger den omtalte Frygt grundede sig. Jeg har imidlertid tidligere forudsat, at hele dette Forslag mere var fremkommet i den Hensigt at fremkalde en berolgende Erklæring fra Ministeriet, en Erklæring, som jeg endog efter det intime Forhold, hvori den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning) staaer til sin Efterfølger, antog at være iforveien aftalt (Latter), og jeg troede altsaa, at Forslaget rimeligviis derefter vilde kunne tilbagetages. Allermindst havde jeg drømt om, at jeg skulde blive nødsaget til at deeltage i denne Discussion. Men, hvad enten de Kjendsgjerninger, hvorpaa Udvalget har bygget sin Frygt for, at man kunde have noget Saadant istinde, som Forslaget skulde afværge, være tilstrækkelige eller ikke, er nu aldeles ligegyldigt, efterat Krigsministeren ikke blot igaar, men ogsaa idag, efter 24 Timers moden Overveielse, paa det Allerbestemteste ikke blot har paastaet, at Regjeringen skulde have Ret til at bruge danske Soldater til tydsk Forbundscontingent, men endog har erklæret det meget fornøstigt og hensigtsmæssigt at gjøre det, som den ærede Indenrigsminister erklærede for et Misbrug (Monrad: Hør!), og den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 1ste Valgfreds for en Forbrydelse. Efter disse